

Toewijzing vordering tot betaling van achterstallige managementvergoeding in kort geding

COBE 2025 / B-012

1 april 2025

Blog

In [een uitspraak van 10 februari 2025](#) van de voorzieningenrechter in kort geding van de Rechtbank Midden-Nederland wordt een door een voormalige bestuurder gevorderde achterstallige managementvergoeding toegewezen. Wat is de achtergrond van deze vorderingen?

Casus

Eiseres B.V. ("**Eiseres**") is bestuurder en tevens 20%-aandeelhouder van Gedaagde B.V. ("**Gedaagde**"). De medebestuurders van Eiseres houden de overige aandelen. Tussen de bestuurders van Gedaagde is onenigheid ontstaan, hetgeen heeft geleid tot schorsing gevolgd door een vrijwillige 'exit' (ontslagname) van Eiseres als bestuurder van Gedaagde. Volgens Eiseres is daarbij met de overige bestuurders afgesproken dat zij nog twee maanden managementvergoeding (de "**vertrekregeling**") ontvangt. Gedaagde betwist dat zij deze managementvergoeding verschuldigd is. Volgens Gedaagde is er geen rechtsgeldig besluit over het ontslag en de vertrekregeling genomen, omdat daar geen aandeelhoudersbesluit aan ten grondslag ligt.

Oordeel voorzieningenrechter

De voorzieningenrechter overweegt dat het voorshands zeer waarschijnlijk is dat in een bodemprocedure geoordeeld zal worden dat sprake is van een ontslagname en in dat kader de vertrekregeling is afgesproken. Een van de doorslaggevende omstandigheden is dat tijdens het overleg het voltallige bestuur en alle aandeelhouders van Gedaagde aanwezig waren en dat er notulen van dat overleg zijn opgemaakt. De voorzieningenrechter verwerpt het verweer van Gedaagde dat tijdens het overleg geen rechtsgeldig besluit tot stand is gekomen. De voorzieningenrechter overweegt dat sprake is van een aandeelhoudersbesluit, omdat alle aandeelhouders tijdens het overleg vertegenwoordigd waren en de statuten van Gedaagde voorzien in de mogelijkheid van besluitvorming door aandeelhouders buiten vergadering.

De voorzieningenrechter wijst de vordering tot betaling van de achterstallige managementvergoeding toe. Gedaagde stelt dat uit vaste jurisprudentie volgt dat een geschorste bestuurder geen recht heeft op bezoldiging tijdens de schorsingsperiode, maar de voorzieningenrechter overweegt dat die stelling niet juist is. De voorzieningenrechter overweegt dat managementvergoeding tijdens een schorsing alleen niet verschuldigd zou zijn, indien de reden van de schorsing in de risicosfeer van Eiseres ligt. Gedaagde heeft niet aangetoond dat dit laatste het geval is.

In de procedure is verder nog relevant dat er een besluit tot schorsing van Eiseres als bestuurder is genomen vóór de afgesproken datum waarop de vrijwillige ontslagnamen van Eiseres zou plaatsvinden. Dat schorsingsbesluit is volgens Eiseres vernietigbaar. Volgens Eiseres zijn de redenen voor de schorsing in het geheel niet besproken tijdens de aandeelhoudersvergadering. De voorzieningenrechter wijst de vordering tot vernietiging van het schorsingsbesluit af vanwege gebrek aan (spoedeisend) belang, omdat de managementovereenkomst van Eiseres inmiddels is beëindigd en Eisers niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij desondanks een spoedeisend belang heeft bij toewijzing van deze vordering.

Enkele opmerkingen

De omstandigheid dat tijdens het directieoverleg alle aandeelhouders van Gedaagde vertegenwoordigd (en dus aanwezig) waren, is niet (zonder meer) doorslaggevend voor het antwoord op de vraag of er rechtsgeldige aandeelhoudersbesluiten zijn genomen. In beginsel is het voor rechtsgeldige besluitvorming namelijk niet vereist dat alle aandeelhouders aanwezig zijn, terwijl de voorzieningenrechter de aanwezigheid van alle aandeelhouders wel doorslaggevend lijkt te vinden. Voor besluitvorming buiten vergadering is het echter voldoende dat alle vergadergerechtigden hebben ingestemd met de besluitvorming buiten vergadering (art. 2:238 lid 1 BW).

Het is mogelijk dat de voorzieningenrechter met de aanwezigheid van alle aandeelhouder bedoelt dat alle vergadergerechtigden met deze wijze van besluitvorming hebben ingestemd. Als de voorzieningenrechter in de uitspraak langer had stilgestaan bij de betekenis van de aanwezigheid voor de rechtsgeldigheid van de besluiten, dan had dat de uitspraak duidelijker gemaakt.

De beoordeling van de voorzieningenrechter dat er sprake is van rechtsgeldige besluitvorming wordt ook gestoeld op de omstandigheid dat de statuten voorzien in de mogelijkheid van besluitvorming buiten vergadering. Deze omstandigheid acht ik niet doorslaggevend voor de geldigheid van de besluiten. Op grond van art. 2:238 lid 1 BW kunnen besluiten buiten vergadering worden genomen, ongeacht of de statuten dat wel of niet bepalen of toelaten. De wet bepaalt niet dat de statuten anders kunnen bepalen. Vóór 1 oktober 2012 vereiste art. 2:238 BW wel een statutaire basis voor besluitvorming buiten vergadering. Daarnaast kan nog worden afgevraagd of voor de betreffende vertrekregeling (niet zijnde een besluit omtrent de bezoldiging van de bestuurder) überhaupt een aandeelhoudersbesluit benodigd is of dat dit louter een bestuursaangelegenheid is.

Overigens lijkt het mij in deze casus – anders dan in de procedure wordt aangenomen – niet relevant of er een rechtsgeldig ontslagbesluit door de aandeelhouders is genomen, nu de gang van zaken mijns inziens duidt op een vrijwillige vennootschapsrechtelijke ontslagnamen door Eiseres als bestuurder. Ingeval van een dergelijke eenzijdige ontslagneming is een ontslagbesluit van de aandeelhouders niet nodig om een ontslag van een bestuurder te bewerkstelligen. Het enige dat voor een rechtsgeldige eenzijdige ontslagneming nodig is, is dat de verklaring omtrent de ontslagneming tot de vennootschap wordt gericht en haar moet hebben bereikt (HR 8 december 1989, *NJ* 1990/452). Uit de in de uitspraak geschetste gang van zaken volgt dat daar sprake van is.

Eiseres stoelt haar vordering tot vernietiging van het schorsingsbesluit op art. 2:15 BW. De voorzieningenrechter in kort geding kan een besluit wel schorsen, maar niet op grond van art. 2:15 BW vernietigen. Vernietiging zou leiden tot een declaratoir vonnis (zie bijv.: [Hof Amsterdam 24 juli 2018, ECLI:NL:GHAMS:2018:2640](#)). De voorzieningenrechter neemt in dit geval dus ten onrechte een rechtelijke bevoegdheid tot vernietiging van besluiten aan en behoefde niet inhoudelijk in te gaan op de vordering. De voorzieningenrechter diende bij de beoordeling van deze vordering te volstaan met de constatering dat deze vordering een declaratoir karakter heeft en zich daarom niet leent voor kort geding. Reeds dat, en niet de door de voorzieningenrechter gemaakte belangenafweging, diende tot afwijzing van de vordering te leiden.

Keywords

Handelsregister
Managementvergoeding
Ontslagname
Schorsingsbesluit
Vernietiging

Auteur(s)

Aaron Bouman

Advocaat

[LinkedIn](#)

[Van Iersel Luchtman](#)

[Aaron Bouman, Van Iersel Luchtman](#)